

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Eius querimonia de dilatione admissionis, n. 13.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

Quanta in vitiorum turpitudine? Quam magno in periculo flagitiorum? Quo in mortis infelicissimæ atque æternorum suppliciorum indubitato discrimine versatus fuisset?) Deinde cum redijt Sacerdos, non cessandum existimauit donec eam feminam quæ furtum prima detexit, quamque vt diuinæ in se clementiæ instrumentum intuebatur, reddidit Ecclesiæ omnium matri ab Hæresis contagio liberatam. Quindecim annorum adolescens (vt & ipse ab Hæretica peste securior esset) missus Parisios, in contubernio nobilis & summa virtute ac fide viri Ioannis Cottoni biennium duxit. Thomâ verò Darbishier (quem supra memoraui) utebatur ad pietatem instructore: Apud hunc deponebat quidquid tenellam mentem culpæ tangebatur; huic impertiebatur si quid secretioris consilij diuina benignitas ad animum attulisset; ab hoc in ea benignitate fiduciam reponere didicit, & eandem ad quæcunque pie statuisset perficienda sperare adiutricem. Iam tum enim amplectendæ arctioris vitæ, & se Deo in Societate nominis Iesu consecrandi cogitationem suscepit, & apud eos qui tanto eum possent donare munere summa vi summoque ardore egerat vt quam primum adgregaretur. Bono animo esse iustus, expectandum tamen tempus quo ætas & consilium firmiter propositi constantiam commendarent, ad aram diuinæ benignitatis scripsit Querimoniam, qua se conferens cum Agar eiecta de domo Abrahamæ, maiorem se aiebat habere causam doloris, vt qui familiâ digniori exclusus esset. "Qui enim fieri potest vt mærore non conficiat (inquit) qui me video disiunctum ab eo cætu, ab illa Societate segregatum, diuulsum ab illo corpore, in quo posita sunt mea vita, meus amor, totum cor meum, omne que affectus?) Et plura in eandem sententiam.

XIII. Cuius Querimoniæ Authographum Anglicè scriptum cum postliminio ad me delatum sit, eius exemplar huc referendum censui, quo pius lector intelligat quid in penè puerili pectore caelestis ardor concipere, & quid tener calamus gratiâ Sancti Spiritus imbutus possit exprimere, sic enim secum mærens loquebatur. "Agar in deserto videns quem lactabat paruulum sibi emorientem, se verò quo succurreret destitutam, tantam non habebat causam suam defendendi miseriam, quantam ego hanc meam miseram calamitatem. Exul illa à Domo Abrahamæ, reiecta ab eo cui maximè curæ esse debuerat, seiuncta ab amicorum notorumque consortio, inops auxilij & consilij, salutem quam inter homines non sperabat, inter bestias feraque quærens vagabatur; hæc mea calamitas illius vincit inopiam; maior est hæc mea quam illius solitudo; superat hoc meum infortunium illius exilium; Vagor enim exul à loco qui dignitate antecedit Abrahamæ domum quantum corpus umbram, aut veritas simulachrum. Nam summo ardens desiderio, & à Deo incitatus, vt me illorum beato numero adiungerem, qui choros Angelorum in terra imitantes, ita totos se deuouerunt Deo, vt vnâ eius gloriam præ oculis habeant in omnibus quæ agunt aut quæ tractant negotijs, à scopo aberravi ad quem collimabam, excidi sperata re quam deuoraueram, frustratus sum desiderio, cui vnice innitebar. Corpore fateor inter homines viuo, sed mens vastam habitat solitudinem, vbi

Eius queri-
nia de dila-
tione ad-
missionis
in Societ.

159 5. cùm nihil reperiat quo se pascat, ipsa se mæsta consumit, propriasque cogitur & amaras mandere curas: Nullus illi cibus volupe esse potest, cui voluptas ipsa amara est; nullum solatium iucundum, vbi luctus & lachrymæ quaeruntur: Piscem si ex aqua eximas, quid illi delitiæ omnes quas terra offeret? feram pascuis excludas, limpidiſſimos fontes cryſtallinaſque aquas nauelabundus auerſabitur. Quidni igitur ego dolore maroreque conficiar qui me abiunctum video ab eo numero, seu nectum ab illa Societate, ſeparatum ab eo corpore in quo eſt omnis mea vita, meus amor, mea voluptas. Plange anima mea hanc tuam miſeram viduitatem, & nè parce dolori; lamentare infortunium iſtud, clament continuo occulti gemitus, & ſuſpiria in aure Redemptoris tui, à quo ſolo ſolatium. Amor emolliet duritiem cordis tui, & calore diſſoluet mentis glaciale frigus, vt oculis in flumina lachrymarum erumpentibus poſſis cum Propheta dicere, *laboraui in gemitu meo, lauabo per ſingulas noctes lectum meum, lachrymis meis ſtratam meam rigabo*: Dolorem hunc res nulla ſoletur, marorem nulla mitiget conſolatio, donec fruaris *Ieſu* tuo, & agnoſcat te ille fidelem ſponſam, atque à longo hoc diuorſio te liberum amplectetur brachiiſſimæ miſericordiæ: Amplectere pedem Crucifixi, & per verba lachrymis rigata effunde coram illo hanc tuam Querimoniam; forte mitigabit cenſuræ ſeueritatem, & ad conſuetam reuertetur clementiam: dicit illi; conuerte ad me Domine amabiles oculos, & vide ſemen quod pridem in anima mea ſeminatiſti, iam radices egerat & floruerat, cùm repentina ingruens tempeſtas ſpem in flore corripuit, & periculum eſt (ni mitior afflet aura) nè penitus areſcat & pereat. Recordare Domine, quod iam dies deſponſationi meæ assignata pertrauiſit, & ego adhuc viduus deſpicior ab omnibus, & à te dereliectus tanquam abortiuus contemnor; Refugium præterea nullum mihi eſt, neque à quoquam præter te ſolatium quaero. Tu amabiliſſima dulcedine rapuiſti ad te cor meum, & neceſſe eſt vt ego me tibi tradam ſeruum. Vicisti enim me, Vicisti me Domine *Ieſu* duplici prælio. Nam cùm primùm me ſanctis tuis inſpirationibus aggreſſus es, ego reſtiti, quaſi tuam in Societatem me cooptari plus voluptatis allaturum tibi eſſet quàm mihi lucri. Vidisti Domine infirmitatem meam & nouis machinis quatiens munitionem cordis mei, cùm nullum reperirem effugium, neceſſitate compulſus poſt multam luctam tradidi me, & manui tuæ potenti me ſubmiſi. Nunc debitam ſoluo pœnam primæ ingratiſtudinis, & deiectus à dignitate ſponſalium tuorum, atque ad miſeri captiui gradum deuolutus, ſero deſteo præteritam ſtultitiam, & inutiliter plango conſenſus tarditatem. Heu! vbi ſum? & vbi potuiſſem eſſe? vagus in terra arida & inaquola paſcor inſipido & amaro felle doloris; feſſus tædio inſinitæ ſolitudinis, dum viuo langueo, & vita ipsa tædium eſt; valete cæleſtes delitiæ quibus per paſcua tuæ Societatis gregis tui agni paſcuntur: Valete ſuauiſſimæ guttæ deuotionis quas tu in eo um pectora effundis, & reſpergens corda dulciſſimo rore æternæ conſolationis, cics dulces lachrymas, ſuperni teſtes ſolatiij. Hi fauores.

non

Hi fauores non communicantur alienis; proprij sunt earum animarum quæ in Regis cubiculum admittæ, modò spiritualibus pascuntur delitijs Paradisi, modò in lecto amoris quietem captant delitijs omnibus superiorem. Qui surculi perfectionis, qui flores gratiæ, quæ abundantia felicitatis his in pascuis reperitur? Felices animæ quæ amantur & amant, & dum tecum viuunt, tu ipse es vitâ ipsâ dulcior; neque enim amarent viuere, nisi amando te viuerent: felices animæ ad centrum iam delatæ, felices quæ ad litus tam tutum applicitæ, non secus atque innocentes infanti in cunis, securè quiescitis. Non grauantur corda vestra mole curarum secularium; onus vestrum & pondus Amor est, onus leue atque optabile; non enim deprimit amor, sed attollit, dolorem ipsum dulcedine mitigat, & recreat emorientes spiritus animæ desolatæ expectatione inenarrabilis fructus æterni solatij. Infantibus præbet plena vbera cælestis liquoris; prouectos pascit solidiori cibo; perfectos munit inuicta constantia. Mutantur & in vobis quandoque tempora; tardat sponsus, vt probeat quàm estis fideles, detinet nubes cælestium donorum nè consuetos semper depluant imbres gratiarum, & suauem in seuetam aliquando commutat vultum; sunt ista incitamenta validioris Amoris, attrahit dum repellit; Artificiose negat quod abundè vobis est daturus; Fornacem aspergit aqua, vt fortius ardeat, recedit vt velocius arctiusque in amplexus ruat; gaudio miscetur, at breuis luctus; habetis enim ad manum fragmenta præteritarum deliciarum, & cum nauim videatis in tuta statione, & astantem ad clauum peritum gubernatorem, leuis est timor vbi nulli sublunt peccatorum scrupuli, & procul à fluctibus, non longè à portu nauigatis. At me miserum qui hybernare adhuc cogor in mundo, qui iactor quotidie in medijs fluctibus carnalium desideriorum, allidor ad scopulos occasionis peccandi; Quis timor existimatis me occupat? Quæ dubia salutis sollicitant animam? quæ pulsant pericula infelicem ratem? Quis mihi misero prohibeat lachrymas? Quis gemitus & suspiria imo claudat pectore; Quis miretur si ipsa hæc anima tam diro doloris pressâ sepulchro conetur migrare, vt soluat & sit cum Christo? Si debitam iustitiæ tuæ, Domine, soluo pænam, fiat voluntas tua; patienter feram me ab hominibus reijci; at non illud (vt reor) extremum est mali. Timeo calendas has esse grauioris supplicij, & noctis diu duraturæ triste crepusculum; in quo cum languero perpetua expectatione, expectatio ipsa morte acerbior languorem non minuet sed grauabit, & dum corpus doloribus animæ prostratæ non erit ferendis quid superest vt voueam, nisi vt me Christus meus hoc misero eximat carcere. Amen.

IV X. Hæc tecum *Southwellus*, & apud dilectum Societatis Auctorem *Iesum*: Qui ardor cum in dies ab continuatis desiderijs incrementum acciperet, neque id quo pasci maximè auebat, seu in Gallijs, seu in Belgio consequeretur (in Belgium enim quædam literæ innuunt concessisse, vt quod federat animo perficeret) Romam abiit, Religionis præcepta quo citius, eo auidius ex ipso fonte hausurus; admittusque est pridie Sancti Lucae, anno septuagesimo octauo supra sesqui millesimum, cum ætatis annum septimum decimum non ex-

Admittitur in Societatem, & mora quem fructum tulisset.